

Sygn. akt IV K 412/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Słowiok-Janus

Protokolant: Agata Chruścińska, Patrycja Mrowiec

przy udziale prokuratora Jakuba Ciborskiego, Iwony Biernackiej

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2016r, 22 czerwca 2016 r.,

sprawy **P. S. (1)** syna A. i J. z domu B. urodzonego (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15** za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 28 listopada 2014 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata, przy czym na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano skazanego pod dozór kuratora;

2. **Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15** za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 08 czerwca 2014 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązano skazanego do przeproszenia pokrzywdzonego w okresie próby, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec skazanego nawiązkę;

3. **Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1074/13** za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 31 marca 2013 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 31 marca 2013 r. i 01 kwietnia 2013 r., przy czym na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec skazanego nawiązkę;

4. **Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 972/15** za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 05 października 2015 r. na karę 11 (jedenastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 października 2015 r., przy czym na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części;

orzeka

I. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 k.k. i art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone w wyrokach

opisanych w komparycji jako **1.**, **2.** oraz **3.** łączy i w ich miejsce wymierza P. S. (1) jedną karę łączną 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku wykonanie orzeczonej wobec skazanego P. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. wyroku warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku oddaje skazanego P. S. (1) z w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. art. 72 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku zobowiązuje skazanego P. S. (1) do przeproszenia pokrzywdzonego M. K. w okresie próby

V. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego co do pozostałej kary orzeczonej wyrokiem opisanym w komparycji jako **4.**;

VI. w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości z obowiązku ponoszenia kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 412/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił, iż P. S. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15 za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 28 listopada 2014 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata, przy czym na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano skazanego pod dozór kuratora;

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15 za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 08 czerwca 2014 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano skazanego pod dozór kuratora, na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązano skazanego do przeproszenia pokrzywdzonego w okresie próby, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec skazanego nawiązkę;

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1074/13 za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 31 marca 2013 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 31 marca 2013 r. i 01 kwietnia 2013 r., przy czym na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec skazanego nawiązkę;

4. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 972/15 za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 05 października 2015 r. na karę 11 (jedenastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 października 2015 r., przy czym na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części.

Zarządzeniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. wszczął z urzędu postępowanie wobec skazanego P. S. (1) w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Z wywiadu kuratora wynika, że P. S. (2) jest kawalerem, nie ma zobowiązań alimentacyjnych, ma jednego syna, z matką dziecka nie pozostaje w związku, utrzymuje z nią kontakty. P. S. (1) opiekuje się w weekendy dzieckiem, mieszka wraz z rodzicami i bratem. Skazany przelewa S. J. kwotę 500 złotych miesięcznie na utrzymanie syna. Dzielnicowy wskazał, że P. S. (1) jest mu znany z widzenia, nie odbierał on skarg na jego zachowanie w miejscu zamieszkania, nie podejmował wobec niego czynności służbowych i nie typował go jako sprawcy przestępstw. P. S. (1) ma wykształcenie gimnazjalne, ukończył II klasę liceum ogólnokształcącego dla dorosłych, w kwietniu zapisał się do liceum celem kontynuowania nauki. P. S. (1) w okresie nieletniości w związku z posiadaniem narkotyków przebywał przez rok w (...) Centrum (...), Oddział (...) i (...) (...) dla (...) (...)w O., pozostawał również pod nadzorem kuratora rodzinnego, był skierowany do (...) Ośrodka (...), do którego nie zgłosił się. Skazany wskazał, że po opuszczeniu placówki w O. przez dwa lata się ukrywał, porzucił szkołę, a po osiągnięciu pełnoletności kontynuował naukę.

Z wywiadu kuratora wynika również, że P. S. (1) od lutego 2016 roku pracuje w charakterze kelnera w wagonach restauracyjnych (...) w tytułu umowy zlecenia otrzymuje wynagrodzenie 1750 złotych brutto. Przy czym skazany twierdzi, że nie ma stałego grafiku pracy, pracuje około czterech dni w tygodniu oraz że w najbliższym czasie będzie podpisywał umowę o pracę. Skazany wskazał również, że wykonuje prace dorywcze, m.in. zaopatruje sklep z warzywami, pomaga znajomemu w sprowadzaniu i sprzedaży zagranicznych aut używanych. Skazany ocenia swój stan zdrowia jako dobry, sporadycznie spożywa alkohol, pali sporadycznie marihuanę, nie uważa się za osobę uzależnioną. P. S. (1) pozostaje pod dozorem kuratora w dwóch sprawach.

Sąd ustalił następujący powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów: zarządzenia z dnia 27 kwietnia 2016 r. (k. 1), danych o karalności (k. 15-17), wywiadu kuratora (k. 30-31), karty informacyjnej z leczenia szpitalnego (k. 59), umowę zlecenie (k. 60-61), zaświadczenie (k. 62) i poszczególnych akt spraw.

Sąd zważył co następuje:

W związku ze zmianą z dniem 01 lipca 2015 r. przepisów dotyczących instytucji wyroku łącznego Sąd dokonał w pierwszej kolejności ustaleń w zakresie zastosowania ustawy właściwej. Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym wyżej wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 01 lipca 2015 r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Odnosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy należy wskazać, że po dniu 01 lipca 2015 r. P. S. (1) był prawomocnie skazany, zatem wobec skazanego należało rozważyć zarówno zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. jak i w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. Przy wyborze ustawy będącej podstawą wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 k.k. w myśl którego jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W ocenie sądu korzystniejsze jest zastosowanie wobec skazanego przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że przy zastosowaniu przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r., Sąd rozważałby objęcie wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1074/13 oraz Sadu rejonowego dla m.st. W. w W. z dnia 21 marca 2016r. w sprawie o sygn.. akt IV K 972/15.

Należy wskazać, że wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 153/15 oraz III K 251/15 orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie nie zostało prawomocnie zarządzone, natomiast wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 1074/13 oraz IV K 972/15 orzeczono wobec skazanego karę ograniczania wolności. Jednakże w ocenie Sądu objęcie wyrokiem łącznym kar orzeczonych tymi wyrokami i orzeczenie kary łącznej w oparciu o przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r., pogorszyłoby sytuację skazanego, ponieważ skutkowałoby orzeczeniem wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Stosownie do treści art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. warunkowo zawiesić można karę łączną w wymiarze do jednego roku pozbawienia wolności, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Mając na uwadze powyższe, oraz fakt, że brak jest podstaw do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej absorpcji (1 roku pozbawienia wolności), o czym szczegółowo poniżej a tylko co do takiego maksymalnego wymiaru kary może zostać zastosowane warunkowe zawieszenie jej wykonania w ocenie Sądu zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. pogorszyłoby sytuację skazanego i skutkowałoby orzeczeniem wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze treść art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396) należy wskazać, że przy zastosowaniu przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. łączeniu podlegałyby kary orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1074/13. Przy czym przy zastosowaniu ww. przepisów w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. Sąd mógłby orzec wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na co skazany w ocenie sądu zasługuje, o czym szczegółowo niżej. Reasumując w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie korzystniejsze jest zastosowanie wobec skazanego P. S. (1) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r.

Po przeanalizowaniu danych o karalności skazanego, odpisów wyroków oraz dołączonych do akt sprawy poszczególnych postanowień i zgromadzonej dokumentacji Sąd uznał, iż istnieją warunki do wydania wyroku łącznego stosownie do treści art. 85 k.k., art. 86 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 r. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 r. - regulującego jedną z podstawowych przesłanek wydania wyroku łącznego - orzeczenie kary łącznej jest możliwe, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Stosownie zaś do uchwały Sądu Najwyższego 1 KZP 36/04 z dnia 25 lutego 2005 r. (OSNKW 2005/2/13) zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw. To data wydania pierwszego chronologicznie wyroku określa, które kary podlegają połączeniu. Zatem tylko kary orzeczone za zbiegające się przestępstwa popełnione przed datą wydania tego wyroku podlegają połączeniu. Nadto stosownie do treści art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. kary te muszą być karami tego samego rodzaju lub też innymi karami podlegającymi łączeniu.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pierwszy analizowany wyrok skazujący wobec P. S. (1) został wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w dniu 13 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15 i to ten wyrok wyznacza realny zbieg przestępstw. Przed wydaniem tego wyroku, tj. przed dniem 13 maja 2015 r. skazany dopuścił się popełnienia w dniu 08 czerwca 2014 r. czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15 oraz w dniu 31 marca 2013 r. czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1074/13.

Należy wskazać, że w sprawach o sygn. akt II K 153/15 oraz III K 251/15 orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie nie zostało zarządzone, natomiast wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 1074/13 orzeczono wobec skazanego karę ograniczania wolności, a zatem spełnione zostały przesłanki zawarte w art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. pozwalające na wydanie wyroku łącznego. Wobec powyższego Sąd objął wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności i karę ograniczania wolności orzeczone ww. wyrokami.

Kolejnym prawomocnym wyrokiem skazującym wydanym wobec P. S. (1), był wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 21 marca 2016 r. wydany w sprawie o sygn. akt IV K 972/15. Jednakże przed datą wydania tego wyroku, tj. przed dniem 21 marca 2016 r. skazany nie popełnił żadnego innego czynu zabronionego, za który zostałby skazany prawomocnym wyrokiem skazującym. W tym stanie rzeczy postępowanie o wdanie wyroku łącznego co do kary orzeczonej tym wyrokiem na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył.

Wobec skazanego P. S. (3) stosownie do treści art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. Sąd był uprawniony do orzeczenia kary łącznej zamiast kar jednostkowych orzeczonych wyrokami 1., 2. oraz 3. w granicach od 1 roku (najsurowsza kara jednostkowa) do 1 roku 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych podlegających łączeniu) - wymierzył ją w wysokości 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi II AKa 63/01 z dnia 09 maja 2001 r. (Prok. i Pr. 2002, Nr 7-8, póź. 20) w myśl którego - zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczanego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objętych tym wyrokiem.

Odnosząc się do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. wyroku należy wskazać, iż pomiędzy czynami, za które P. S. (1) został skazany wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 153/15, III K 251/15 oraz II K 1074/13 nie zachodzi bliska łączność przedmiotowa i podmiotowa. Wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 153/15 P. S. (1) został skazany za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wyrokiem w sprawie o sygn. akt III K 251/15 został skazany za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast wyrokiem w sprawie II K 1074/13 został skazany za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Co prawda czyny za które P. S. (1) został skazany w sprawach o sygn. akt III K 251/15 i II K 1074/13 wyczerpywały znamiona tych samych przepisów (z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k.) nie mniej jednak czyny te różnił sposób działania, miejsce popełnienia przestępstw, a także osoby pokrzywdzonych. Nadto w sprawie o sygn. akt III K 251/15 czyn przypisany skazanemu wyczerpywał dodatkowo znamiona art. 193 k.k. Należy podkreślić, że pomiędzy przestępstwami za które P. S. (1) został skazany wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 153/15, III K 251/15 oraz II K 1074/13 nie zachodzi bliski związek czasowy albowiem przestępstwa te zostały popełnione między 31 marca 2013 r. a 28 listopada 2014 r. Mając na uwadze powyższe, w tym brak łączności przedmiotowej i podmiotowej oraz brak bliskości czasowej pomiędzy czynami za które P. S. (1) został skazany w sprawie o sygn. akt II K 153/15 a czynami za które został skazany w sprawach III K 251/15 i II K 1074/13 brak jest podstaw do orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej absorpcji. Nie mniej jednak mając na uwadze, że czyny za które P. S. (1) został skazany w sprawach III K 251/15 i II K 1074/13 wyczerpywały znamiona tego samego przepisu i wymierzone były przeciwko temu samemu dobru prawnego (z zastrzeżeniami, o których mowa wyżej) brak jest podstaw do zastosowania wobec niego zasady kumulacji. Powyższe skutkowało orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o zasadę asperacji.

Sąd przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. wyroku miał również na względzie prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie dwóch lub więcej

przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, zgodnie z którym absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy - przesłankę prognostyczną jaką jest popełnienie kilku przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie II Aka 171/00 z dnia 12 lipca 2000 r. OSA 2001/2/5). Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że P. S. (1) był do chwili obecnej cztery razy karany. Skazany czyny te popełnił na przestrzeni znacznego okresu czasu od 31 marca 2013 r. do 05 października 2015 r. Należy wskazać, że orzeczono wobec niego kary wolnościowe, tj. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kary ograniczenia wolności. Przy czym mając na uwadze fakt, że skazany był czterokrotnie karany w ocenie Sądu negatywne zachowania P. S. (1) nie miały w jego życiu charakteru epizodycznego zwłaszcza, że skierowane były w dobra prawne poddane szczególnej ochronie prawnej, tj. życie i zdrowie, wolność czy mienie i własność. Nadto czyny te wyczerpały znamiona różnych przepisów. W świetle powyższego o ocenie Sądu najsurowsza kara jednostkowa wymierzona skazanemu pochłaniające inne kary stanowiłaby w tym przypadku nieuzasadnione premiowanie sprawcy wielokrotnego łagodniejszą karą i byłaby niewystarczającą oceną zachowania sprawcy. Powyższe przemawia za niestosowaniem zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. wyroku oraz skutkowało zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji polegającej na wymierzeniu kary łącznej wyższej niż najwyższa kara jednostkowa orzeczona w stosunku do skazanego, ale przy tym niższej niż suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

Orzekając karę łączną wobec skazanego Sąd miał również na uwadze aktualną postawę skazanego. Wprawdzie jak wynika z wywiadu kuratora skazany prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, łoży na utrzymanie syna, weekendami opiekuje się synem, nie ma skarg na jego zachowanie w miejscu zamieszkania, jednakże w ocenie Sądu poprawność zachowania, przestrzeganie norm społecznych nie powinno być podnoszone do rangi okoliczności wyjątkowo szczególnej albowiem poprawność funkcjonowania skazanego w warunkach wolnościowych jest normą.

Na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku Sąd warunkowo zawiesił wobec skazanego wykonanie kary łącznej na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata. Mając na uwadze fakt, że Sądy orzekające w sprawach o sygn. akt II K 153/15 oraz III K 251/15 zastosowały wobec skazanego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar, Sąd doszedł do wniosku, że zachodzą również warunki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej. Stosując wobec P. S. (1) dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary Sąd zważył, że skazany obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia pracuje, łoży na utrzymanie syna, nie ma skarg na jego zachowanie w miejscu zamieszkania, zatem zasadnym jest zastosowanie wobec skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszania wykonania kary łącznej. Z tych wszystkich względów zdaniem Sądu istnieje pozytywna prognoza, że skazany w okresie próby nie popełni przestępstwa a fakt wymierzenia mu kary i groźba jej wykonania w razie naruszenia porządku prawnego w okresie próby wpłynie na niego prewencyjnie.

Mając na uwadze fakt, że P. S. (1) w trakcie popełnienia przestępstw za które został skazany ww. wyrokami był sprawcą młodocianym Sąd ustalił wobec skazanego czteroletni okres próby. W ocenie Sądu okres ten będzie wystarczający do zweryfikowania, czy instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary odniosła względem skazanego oczekiwany skutek, tj. zapobiegła popełnianiu przez skazanego podobnych przestępstw w przyszłości.

Sąd na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku oddał skazanego P. S. (1) z w okresie próby pod dozór kuratora. Sąd uznał, że oddanie skazanego w okresie próby pod dozór kuratora zapewni kontrolę przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości. Przy czym mając na uwadze fakt, że P. S. (1) w czasie popełnienia czynów za które został skazany wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 153/15 oraz III K 251/15, które zostały objęte przedmiotowym wyrokiem łącznym był sprawcą młodocianym Sąd uznał, że orzeczenie wobec niego dozoru jest obowiązkowe.

Na podstawie art. 89 § 3 k.k. w zw. art. 72 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku Sąd zobowiązał skazanego P. S. (1) do przeproszenia pokrzywdzonego M. K. w okresie próby. Sąd zobowiązał skazanego

do powyższego z uwagi na treść art. 89 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. zgodnie z którym w razie zbiegu orzeczeń o okresach próby sąd orzeka ten okres oraz związane z nim obowiązki na nowo. Należy wskazać, że P. S. (1) był zobowiązany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 251/15 do przeproszenia pokrzywdzonego w okresie próby, zatem obowiązek ten należało również orzec w wyroku łącznym.

Mając na względzie całokształt wyżej podniesionych okoliczności, orzeczona wobec skazanego kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszenie jej wykonania zrealizuje zdaniem Sądu zadania w zakresie prewencyjnego oddziaływania kary, zarówno w znaczeniu prewencji indywidualnej jak i ogólnej, kształtując we właściwy sposób świadomość prawną społeczeństwa. Podnieść także należy, że wymierzona w ramach wyroku łącznego kara nie musi przynieść skazanemu korzyści, jednakże musi ona być sprawiedliwa i celowa.

W pozostałym zakresie Sąd orzekł, że w części nie objętej niniejszym wyrokiem łącznym, wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów procesu na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że ich uiszczenie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe. Skazany wprawdzie pracuje, ale jego dochody nie są wysokie, nadto skazany miesięcznie przekazuje kwotę pięćset złotych na wychowanie syna nie miałyby więc możliwości uiszczenia kosztów.